

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 241)

Mar (2)/ 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 61)

17. சேஷஸஹ: அநிருத்தாத்யா விஜ்ஞேயாஸ் த்ரிதசேச்வர

ஸ்ருஜந்த்யா: ச்ஷாபிதம் ரூபம் ஸ்ருஷ்ட்யாதேள யந்மாத் பூதம்

18. சேஷாபிகா ஸா மஹாசக்தி: ச்ஷாத்மா ஸத்யாபராஹ்வயா

ப்ருதிவ்யாத்யா வியத்ப்ராந்தா யா திவ்யா: பஞ்ச சக்தய:

19. பலாதி பஞ்சகாத்மநோ திவ்யா மத் ஸத்த்வநாமிகா:

ஜ்ஞாநாத்மநோ மமோத்யத்யாஸ்தா ஏதா: சாதிசக்தய:

பொருள் - ஸ, ச, ஷ, ஹ ஆகிய நான்கும் அநிருத்தன் முதலான நாங்கு வ்யூஹங்களைக் குறிப்பதாகும். நான் அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கத் தொடங்கும் நேரத்தில், மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த ரூபத்தில் உள்ளபோது, ஸத்யம் எனப்படும் அந்த ரூபமானது, "சுஷ" என்னும் எழுத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது. ப்ருதிவி தொடங்கி ஆகாயம் முடிய உள்ள ஐந்து திவ்யமான சக்திகளும், பலம் முதலான எனது ஐந்து திவ்யமான குணங்களைக் குறிக்கின்றன (பலம், வீர்யம், தேஜஸ், சக்தி, ஐச்வர்யம்). ஞானம் முதலானவையாக வெளிப்படும் எனது ஐந்து சக்திகளும் "ஸ, ச, ஷ, ஹ, சுஷ" என்பவையாக உள்ளன.

20. விஸர்கோ நாம ய: ப்ரோக்த: புரா பஞ்சதசாங்கவாந்

ஸாஹம் ஸோமமயீ சக்தி: கிரணாயுத ஸங்குலா

பொருள் - "அ" தொடங்கி "அம்" முடிய உள்ள பதினைந்து எழுத்துக்களைக் கொண்டதான விஸர்கம் என்பது, நான் ஸோமசக்தியாக எண்ணற்ற கிரணங்களுடன் உள்ளதைக் குறிப்பதாகும்.

21. ஸங்கோசச்ச விகாஸச்ச தாவேவ பரிகீர்த்திதௌ
அங்காநாம் அந்திமோ யஸ்து ப்ரோக்த: பஞ்சதசோ மயா
22. ஆதாநசீலம் தம் வித்தி ஸூர்யம் போக்தாரமஞ்ஜஸா
ஸூர்யா சந்த்ரமஸா வேதௌ பிந்துஸர்கௌ புரந்தர

பொருள் - இந்த்ரனே! பிந்து மற்றும் விஸர்கம் ஆகிய இரண்டும் சூரிய சந்த்ரர்களைக் குறிப்பதாகும். இவை எனது ஸோமசக்தியின் மலர்ச்சி மற்றும் சுருக்கம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாக உள்ளன. பதினைந்து எழுத்துக்களில் இறுதியாக உள்ள பிந்துவானது, அனைத்தையும் உள்வாங்கவல்லதும், அழிப்பதும் ஆகிய சூரியனைக் குறிப்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 241)

அப்படிப்பட்டவனிடமே அதிவாதித்வம் பொருந்தியுள்ளது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஏஷ து வா அதிவததி ய: ஸத்யேநாதிவததி - யார் ஸத்யம் எனப்படும் ப்ரஹ்மமே சிறந்த உபாஸ்யப்பொருள் என்று கூறுகிறானோ அவனே உண்மையில் அதிவாதம் செய்பவன் ஆகிறான் - என்று கூறியது. இங்கு “ஸத்யேந” என்று மூன்றாம் வேற்றுமை மூலம் சிறப்புத்தன்மை உணர்த்தப்படுகிறது. அதாவது “ஸத்ய” என்ற பதத்தால் கூறப்படும் பொருளையே (ப்ரஹ்மம்) முக்கியமாகக் கொண்டு, மற்ற அனைத்தையும் விட அதுவே மேலானது என்று அதிவாதம் செய்கிறான் என்பதே இங்கு கருத்தாகும். இந்தக் காரணத்தினால்தான் சிஷ்யராகிய நாரதர் ஸந்தகுமாரரிடம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (9-16-1) - ஸோஹம் பகவ: ஸத்யேநாதிவதாநி - பகவானே! ஸத்யம் என்பதன் மூலம் நானும் அதிவாதி ஆகவேண்டும் - என்று கேட்கிறார். இதற்கு ஆசார்யராகிய ஸந்தகுமாரர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ஸத்யம் த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸி த்வயம் - ஸத்யம் (ப்ரஹ்மமே) மட்டுமே அறியப்படவேண்டும், இந்த ஆர்வமே இருத்தல் வேண்டும் - என்று கூறினார்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-3) - ஆத்மத: ப்ராண: - ஆத்மாவிலிருந்து ப்ராணன் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒன்று ப்ராணன் என்ற சப்தத்தால் காட்டப்படுகிறதோ அது ஆத்மாவிலிருந்து உண்டானது. ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-3) - தரதி சோகம் ஆத்மவித் - ஆத்மாவை அறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கிறான் - என்று கூறுவதில் உள்ள ஆத்மாவானது ப்ராணன் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றாகிறது. இங்கு ஒரு சிலர் கூறும் கருத்து என்னவென்றால்: “ப்ராணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்ன உள்ளது?”, என்ற கேள்வியும், “இதுவே ப்ராணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது” என்பதான பதிலும் இங்கு காணப்படவில்லை; ஆகவே

இந்த ப்ரகரணத்தில் ஆத்மா குறித்துக் கூறப்பட்டு, இறுதியாக ப்ராணன் என்பதுடன் வந்து முடிக்கப்பட்டது - என்று கூறுகிறார்கள்; இது சரியல்ல. அதாவது ஒரு கேள்வி பதில் மூலம் மட்டுமே ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று வேறுபட்டது என்று அறியவேண்டும் என அவசியம் இல்லை; இதனை மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூலமும் அறியலாம். இவற்றைக் குறித்து நாம் முன்பே கூறினோம்.

இங்கு சிஷ்யன் (நாரதர்) கேட்டிருக்கவேண்டிய கேள்வி (ஆனால் கேட்காமல் விடப்பட்ட கேள்வி) என்னவாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்றால் - இந்த எண்ணம் ப்ராணனைக் காட்டிலும் மேலானது ஏதேனும் உள்ளதா - என்பதாகும். இதில் சிஷ்யனுடைய எண்ணம் என்னவாக இருந்திருக்கும் என்பதை விளக்குவோம். பெயர் தொடக்கமாக ஆசை முடிய உள்ளதான பல அசேதநங்கள் வரிசையாகக் கூறப்பட்டு, ஒவ்வொன்றும் அதற்கு முந்தைய பலனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்று உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த ஒவ்வொன்றையும் உபாஸ்யப் பொருளாகக் கூறும்போது, அந்தந்த பொருளை அறிந்தவன் அதிவாதி என்று ஆசார்யரால் கூறப்படவில்லை. ஆனால் ப்ராணன் சப்தம் கொண்டு கூறப்படும் ஆத்மா குறித்து உரைக்கும்போது, அந்தப் பலனின் மேன்மையை உரைத்தார். மேலும் அந்த ப்ராணனை உபாஸிப்பவன் அதிவாதி ஆகிறான் என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-15-4) - ஸ வா ஏஷ ஏவம் பச்யேந்நேவம் மந்வாந ஏவம் விஜாநந்திவாதி பவதி - இப்படியாகக் காண்பவனும், எண்ணுபவனும், அறிபவனும் தனது உபாஸ்யப்பொருளே மிகவும் உயர்ந்தது என்று கூறுவதால் அதிவாதி ஆகிறான் - என்று கூறியது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 241)

தங்களுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களைத் துறக்கவேண்டும்

என்பதற்கான கண்டனம்

மூலம் - “தந்தம் ஜாத்யாதிகளுக்கு அநுரூபங்களுமாய்த் தத்தமக்கு சக்யங்களுமான ஸர்வ தர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம், அங்கமாக விதேயம்” என்னும் பக்ஷத்திலும், ப்ரபத்த்யுத்தர காலம் தன் வர்ணாச்ரமாதிகாரங்களுக்கு அநுரூபமாக அடைத்த கைங்கர்யத்தையும் இழந்து அஹிம்ஸா ஸத்யவசநாதி ஸாமாந்ய தர்மங்களையும் ஆசார்ய வந்தனாதிகளையும் தவிர்ந்து பசு ம்ருக பக்ஷ்யாதிகளைப் போலே திரியும்படியாம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “அவரவர்களுடைய குலங்களுக்கு உரியதாகவும், அவரவர்களுடைய ஆச்ரம அதிகாரங்களுக்கு ஏற்றதாகவும் உள்ள அனைத்தையும் கைவிடுதல் என்பது ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகும்”, என்று கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் செய்தால், ப்ரபத்திக்கு பின்னர் வரும் காலங்களில் அவர்கள் தங்களுடைய வர்ணாச்ரமத்திற்கு ஏற்றதாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட பகவத் கைங்கர்யங்களை இழப்பர், அஹிம்ஸை - உண்மையைப் பேசுதல் முதலான தர்மங்களையும் இழப்பர், ஆசார்யர்களை அண்டாமல் இருப்பர், பசு மற்றும் பறவைகள் போன்று திரிந்தபடி இருப்பர்.

மூலம் - “நிஷேத வாக்ய ஸித்தங்களான நிவ்ருத்தி ரூப தர்மங்கள், ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமல்லாமையாலே, சரணாகதியோடு விரோதமில்லாமையால் இங்குப் ப்ரவ்ருத்தி ரூப தர்மங்களினுடைய த்யாகமே

விவக்ஷிதம்” என்னும் நிர்வாஹமும் மந்தம். நிவ்ருத்தியும் வ்யாபார விசேஷமென்னுமிடமும் அதுவும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமா மென்னுமிடமும் லோக வேத ஸித்தமிதே.

விளக்கம் – “சில செயல்களைச் செய்யக்கூடாது என்று தடுக்கும் விதத்தில் அமைந்துள்ள விலக்குகின்ற வடிவத்தில் உள்ளதான (நிவ்ருத்தி) தர்மங்கள், தங்களைக் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குக் கைக்கொள்ளும் செயல்களைக் கூறாத காரணத்தால், அவை சரணாகதியுடன் முரண்பாடு அற்றவை அல்ல (இவை வெளிப்படையாகத் தடுக்கப்பட்டதால், தனியாகக் கைவிடவேண்டியது இல்லை). ஆகவே இங்கு கைவிடப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டவை, வேதங்களால் செய்தாகவேண்டும் என்று உபதேசம் செய்யப்படும் தர்மங்கள் அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்ட நிவ்ருத்தி தர்மங்கள் அல்ல” என்று சிலர் கூறுவர். இந்த வாதமும் பொருந்தாது. சிலவற்றைச் செய்தல் கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டாலும், அந்தத் தர்மங்களும் ஒரு சிலருக்கு விருப்பமான செயல்களாகவே இருக்கலாம் (அப்போது அவர்கள் அதனைக் கைவிடுகிறார்கள் அல்லவோ) அல்லது அவை தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் செயலாகவும் இருக்கலாம் என்பதை நாம் இந்த உலகத்திலும் வேதங்களிலும் காணலாம்.

மூலம் – இவ் விதிபலத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபங்களான ஸர்வதர்மங்களையும் தவிர்ந்து திரிகைதானே ப்ரபந்நனுக்கு சாஸ்த்ரார்த்தமானாலோவென்னில், ப்ரபந்நரான பூர்வர்களும் இப்போதுள்ளாரும், ஸாவதாநமாய்ப் பண்ணிப் போகிற கைங்கர்யங்களும், அபசார பரிஹாரங்களும் விருத்தாநுஷ்டமாம். யதா ப்ரமாணம் ப்ரபத்தி ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராய்ப் பரமகாருணிகருமா யிருக்கிறவர்களுக்கு, ப்ரம விப்ரலம்ப ஸம்பாவனையுமில்லை.

விளக்கம் – ஒரு சிலர் “பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலம் விதிக்கப்படும் கட்டளையின் வலிமை காரணமாக, செய்யக்கூடியவை மற்றும் செய்யக்கூடாதவை ஆகிய அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு இருப்பதே ப்ரபந்நன் செய்யவேண்டியது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவதாக உரைக்கிறார்கள். இவ்விதம் கொண்டால், ப்ரபந்நர்களாக இதுவரை இருந்துள்ள பூர்வர்கள் மற்றும் இப்போது உள்ளவர்கள்

ஆகிய அனைவரும் செய்கின்ற கைங்கர்யங்கள் மற்றும் தங்களுடைய அபராதங்களுக்கான ப்ராயச்சித்தங்கள் ஆகிய அனைத்துமே சாஸ்த்ரங்களுக்கு விரோதமானவை என்றாகிவிடும். ப்ரபத்தியைத் தகுந்த ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் வழிவழியாகக் கைகொண்டபடி உள்ளவர்களுக்கும், மிகுந்த கருணை கொண்டவர்களுக்கும் எந்தவிதமான அறியாமையோ அல்லது மற்றவர்களை வஞ்சிக்கும் தன்மையோ இல்லை என்று அறியவேண்டும்.

மூலம் - “யாவஜ்ஜீவம் ஸர்வதர்ம த்யாகம் விதேயமாகிலன்றோ இவ்விரோதமுள்ளது? ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ஸ்ஷணத்தில், ஸர்வதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் அங்கமானால் விரோதமில்லையே” என்னில், அப்போது ஸம்பாவிதமல்லாதவற்றினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் விதிக்கவேண்டா; ஸம்பாவிதமானவற்றினுடைய ஸ்வரூப த்யாகம் விதேயமாகில், அப்போது உண்டான பகவத் ஷ்ஷேத்ரவாஸ சிகா யஜ்ஞோபவீத ஊர்த்வ புண்ட்ரதாரணாதிகளைத் தவிர்ந்து கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணப் ப்ரஸங்கிக்கும்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “மேலே கூறப்பட்ட மறுப்பானது, ப்ரபந்நன் ஒருவன் தனது வாழ்க்கை முழுவதும் அனைத்து தர்மங்களையும் துறக்கவேண்டும் என்று கூறினால் மட்டுமே பொருந்தும். மாறாக, ப்ரபத்தி நேரத்தில், அதன் அங்கமாக, அனைத்து தர்மங்களையும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் துறந்து, ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அவற்றை மீண்டும் கைக்கொள்ளலாம் என்று கூறினால், அந்த மறுப்பு பொருந்தாது”, எனலாம். இதற்கு சமாதானம் உரைப்போம் - அனைத்து நேரங்களிலும் கைக்கொள்ளப்படாத ஒரு செயலைத் துறக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் ப்ரபத்தி நேரத்தில் இயற்றப்படுகின்ற தர்மங்களை மட்டுமே அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் துறக்கவேண்டும் என்றால் ப்ரபத்தியானது, “பகவான் உகப்புடன் வசிக்கும் திவ்யதேசத்தில் நாமும் வசித்தல், சிகை வைத்துக் கொள்ளுதல், யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தல், திருமண்காப்பு அணிதல்” போன்ற பலவற்றையும் துறந்த பின்னரே கைக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றாகிறது அல்லவோ?

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 61)

136. அபிலாஷா சிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்சா ருசி பர பரம பக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

அவதாரிகை - தலைமகளென்கிறது ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல்லும் பருவமேழும் இங்குக் கொள்ளும்படி யென்னென்னு மபேசையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அபிலாஷாத்யாதி).

விளக்கம் - பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்பதே இங்கு தலைமகள் என்று கூறப்படுவதாகக் கொண்டால், அவளுக்கு உரைக்கப்படும் ஏழு பருவங்களை (வயதில் உள்ள பிரிவுகளை) இங்கு கொள்வது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநுபாவ்யவிஷய ப்ரதம தர்சநத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிலாஷையும், த்ருஷ்டமான அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனையும், அந்த ஸ்மரண அநவரதம் நடக்கையாகிற அநுஸ்ம்ருதியும், அவ்விஷயத்தை அவச்ய மநுபவித்தே நிற்கவேணுமென்னுமாயசையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தால் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களே ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்லேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழவஸ்தையிலும், "பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை

பேரிளம்பெண்” என்கிற ஏழு பருவமும் தலைமகளான ப்ராப்ய த்வரைக்குக் கொள்ளுமென்றபடி. இத்தால் பக்தி ரூபையான ப்ராப்ய த்வரைக்கு பக்தியினுடைய ப்ரதம தசை தொடங்கி சரம தசாப்யந்தமான அவஸ்தா விசேஷங்களிலே பர்வ ஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - (அபிலாஷா) - அனுபவிக்கத்தக்க பொருளை முதன்முதலில் பார்த்தவுடன் ஏற்படுகின்ற ஆசை என்னும் அபிலாஷையும். (சிந்தநா) - அவ்விதம் பார்க்கப்பட்டதான அந்தப் பொருளைக் குறித்த நினைவுகள் என்னும் சிந்தனையும். (அநுஸ்ம்ருதி) அத்தகைய நினைவானது சிறிதும் இடைவெளி இன்றி தொடர்ந்தபடி உள்ளதான நிலையும். (இச்சா) - அந்தப் பொருளை நிச்சயமாக அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்ற ஆசையாகிற இச்சையும். (ருசி) - அந்த ஆசை என்பது, அதனைப் போன்றே வேறு இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருளில் மனதை மாற்ற இயலாமல் முதிர்ந்து நிற்பதாகிற ருசியும். (பரபக்தி) அந்தப் பொருளை அடைதல், பிரிதல் என்பதே இன்பம் மற்றும் துன்பம் என்றாகிற பக்தியும். (பரமபக்தி) - அந்தப் பொருளைப் பிரிய நேர்ந்தால் இருப்பு என்பது இல்லாமல் போகின்ற பரமபக்தி என்பதான ஏழு நிலைகளிலும். (பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்) - பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை அரிவை தெரிவை பேரிளம்பெண் - என்பதான ஏழு பருவங்களும் பேற்றை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்று தலைமகளுக்குக் கொள்ளப்படும். இதன் மூலம் பக்தி ரூபமாக உள்ளதான பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றத்துக்கு, பக்தியின் முதல் நிலை தொடக்கமாக இறுதி நிலை முடிய உள்ள நிலைகளில் ஏழு பருவங்களையும் கொள்ளலாம் என்றானது.

137. மயில் பிறை வில் அம்பு முத்துப்பவளம் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநூராக பக்த்யனுத்வ போக்யதா கதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

அவதாரிகை - இனி தலைமகளான வவஸ்தையில் வர்ணிக்கு மவயவ விசேஷங்கள் எவை யென்னுமாகாங்சைஷயிலே அத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (மயில்பிறையென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்பதைத் தலைமகளாகக் கொள்ளும்போது, அவளுடைய அவயவங்களை வர்ணிப்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தோகைமாமயிலார்கள்” என்று ஸ்த்ரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது அலகபார விஸ்த்ருதியை யிட்டாகையாலே. அத்தால் இங்கு ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாந விகாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “பிறையுடை வாணுதல்” என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதன் தாவள்யத்தையிட்டு ஸ்வாதந்தர்யாந்ய சேஷத்வங்களாகிற தோஷ ஸ்பர்சமற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. “விற்புருவக்கொடி” என்று பருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது - வளைவையிட்டாகையாலே பாஹ்யாப்யந்தரகரண நியமந ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. “அம்பன்ன கண்ணாள்” என்று கண்ணை லக்ஷ்யபாதியான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவலம்பித்த ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (மயில் விகாஸ) – திருவாய்மொழி (6-2-2) – தோகைமாமயிலார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப பெண்களை மயிலாக வர்ணித்தல் என்பது அவர்களுடைய கூந்தலின் பரப்பை முன்னிட்டு என்பதால் ஆகும். ஆக இங்கு ஆத்மாவுடைய ஞானமலர்ச்சியைக் கூறுகிறார். (பிறை சுத்தி) - பெரியதிருமொழி (2-9-9) - பிறையுடை வாணுதல் – என்பதற்கு ஏற்ப நெற்றியைப் பிறையாக உரைப்பதன் மூலம் அதன் வெண்மை கூறப்பட்டு, தான் தனக்கு அடிமையாக இருத்தல் மற்றும் மற்றவர்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல் போன்றதான தோஷம் ஏதும் இன்றி உள்ளதான ஆத்ம தூய்மையைக் கூறுகிறார். (வில் தாந்தி) – திருவாய்மொழி (6-6-6) – விற்புருவக்கொடி - என்பதற்கு ஏற்ப புருவங்களை வில் என்று கூறுகிறது. இது வளைந்துள்ள தன்மையால் கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம் புற இந்த்ரியங்களையும் அந்தகரணத்தையும் அடக்கி ஆளுதல் என்பதை உணர்த்துகின்ற அமைதி கூறப்படுகிறது. (அம்பு ஞானம்) - பெரியதிருவந்தாதி (6-8-6) – அம்பன்ன கண்ணாள் - என்று கண்களை சரியாக இலக்கைச் சென்று தாக்கும் அம்பு எனக் கூறுவதால், முதல் திருவந்தாதி (67) - தாமரையாள் கேள்வ ஒருவனையே

நோக்குமுணர்வு - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கு இயல்பாகவே அமையப் பெற்ற விஷயமாகிய அந்தப் பரம்பொருளைப் பற்றும் ஞானத்தைக் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - “முத்தன்ன வெண்முறுவல்” என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே “முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ:” என்கிறபடியைக் கொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தா லுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “பவள வாயாள்” என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது. சிவப்பை யிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப் பற்ற வுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. “செப்பன்ன மென்முலை” என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே, சேஷி விரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. “மின்னனைய நுண்மருங்குல்” என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையை யிட்டாகையாலே, கீழ்ச் சொன்ன ஜ்ஞாநா வஸ்தா விசேஷங்களுக் கெல்லா மாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (முத்து ஆனந்தம்) - நாச்சியார் திருமொழி (5-6) - முத்தன்ன வெண்முறுவல் - என்று புன்முறுவலை முத்து என உரைப்பதால், அமரகோசம் - முத் ப்ரீதி: ப்ரமதோ ஹர்ஷ: - முத் என்பது ப்ரீதி, ப்ரமதம், ஆனந்தம் என்று கூறப்படும் - எனக் கூறுவதால், அந்தப் பரம்பொருளை அனுபவிப்பதன் காரணமாக ஏற்படும் ஆனந்தத்தைக் கூறுகிறது. (பவளம் அநுராகம்) - பெரியதிருமொழி (4-8-1) - பவள வாயாள் - என்பதற்கு ஏற்ப உதட்டினைப் பவளம் என்று கூறுவது ஏனென்றால், அதன் சிவந்த நிறத்தால் ஆகும்; ஆக அந்தப் பரம்பொருளைக் காரணமாகப் பற்றி வரும் அன்பைக் கூறுகிறது. (செப்ப பக்தி) - திருப்பாவை (20) - செப்பன்ன மென்முலை - என்று நன்கு முதிர்ந்த ஸ்தனத்தைச் செப்பு என்று கூறுவதால், ஸர்வேச்வரன் மீது விழுந்து வணங்கியபடி உள்ளதான முதிர்ந்த பக்தியைக் கூறுகிறது. (மின் அணுத்வம்) - பெரியதிருமொழி (3-9-5) - மின்னனைய நுண்மருங்குல் - என்று இடுப்பை மின்னலாக வர்ணிப்பது, அதன் நுண்ணிய தன்மை காரணமாக என்பதால், இதுவரை கூறப்பட்ட ஞானத்தின் பல்வேறு நிலைகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணு போன்ற தன்மையைக் கூறியது.

வ்யாக்யானம் – “தேரணங்கல்குல்” என்கிற நிதம்ப வைலக்சுண்டியம் போக்தாவுக்கு போக்யமாயிருக்குமதாகையாலே “தேனும் பாலும் கன்னலும்முதுமாகித் தித்தித்து” என்கிறபடியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படி யிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. “அன்னமன்ன நடையாள்” என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது நடையழகுக்காகையாலே, சேஷியும் ததீயரும் சலாகிக்கும்படி ஸ்வரூபாநு ரூபமாக நடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – (தேர் போக்யதை) பெரியதிருமொழி (1-4-6) – தேரணங்கல்குல் - என்பதனான அல்குலுடைய அழகானது, அனுபவிப்பவனுக்கு இனிமையாக இருக்கும் என்பதால், திருவாய்மொழி (4-3-10) - தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்தித்து - என்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுக்கு மிகவும் இனிமையான பொருளாக உள்ள ஆத்மாவின் இனிமையைக் கூறுகிறது. (அன்னம் கதி) - பெரியதிருமொழி (3-7-9) – அன்னமன்ன நடையாள் - என்று நடை அழகுக்கு உவமையாக அன்னத்தைக் கூறுவதால், எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரனும் அவனுடைய அடியார்களும் கொண்டாடும்படி ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி நடத்தல் என்னும் ஒழுக்கம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி மயில்பிறையித்யாதி வர்ணனார்ஹாவயவ விசேஷ யுக்தமாய் “தெய்வவுரு” என்று அப்ராக்குருதமாகச் சொன்ன ரூபமாவது – ஜ்ஞாந விகாஸ சுத்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாய், “அகமேனி” என்று ஆந்தரமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பென்றபடி; வகுப்பாவது – தர்மி தர்ம வைசிஷ்டியாலே ஏவம்பூத ரூபகார்ஹமாம்படி யிருக்கிற கட்டளை. கீழ் ப்ராப்ய த்வரையையன்றோ தலைமகளாகச் சொல்லிற்று; அவயவ வர்ணனையில் ஆத்மஸ்வரூப பரமாகச் சொல்லுவானென் னென்னில் - மூன்றவஸ்தையும் இவர் தமக்கேயாகையாலே தத்தவஸ்தைகளோடு சேர்ந்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமேயாய் நின்று பேசுகையாலே ப்ராப்ய த்வரையை யடைந்து நிற்கிறவிவர் ஸ்வரூபத்துக்கே தலைமகளான நிலையாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் – ஆகவே இப்படியாக மயில்பிறை என்பது போன்று வர்ணித்து உரைக்கத்தக்கபடியாக அவயவங்களுடைய சிறப்புகளைக் கொண்டதாகவும்,

திருவாய்மொழி (4-4-2) - தெய்வ உரு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலகத்துடன் ஸம்பந்தம் அற்றதாகக் கூறப்பட்டதாகவும் உள்ள திருமேனியானது - ஞானமலர்ச்சி மற்றும் தூய்மை ஆகியவற்றுக்கு ஆதாரமாகவும், (அகமேனியின் வகுப்பு) - திருவாய்மொழி (9-7-10) - அகமேனி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளே காணப்படுவதும் ஆகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தின் வகுப்பு என்று கருத்து. வகுப்பு என்றால் “பண்புகள் - பண்புகள் கொண்டவன்” என்ற சேர்க்கை மூலமாக இப்படிப்பட்ட ரூபத்திற்குத் தகுதியாக உள்ள நிலை. ஆனால் பேற்றினை அடைவதில் உள்ள பதற்றம் என்பதே தலைமகளாகக் கூறப்பட்டது; இப்படி உள்ளபோது, அவயவங்களை வர்ணிக்கும் நேரத்தில், அந்தப் பதற்றத்தை ஆத்மஸ்வரூபமாக உரைப்பது ஏன்? இதன் காரணம், மேலே கூறப்பட்ட மூன்றுவிதமான நிலைமாறுதல்களும் [தோழி, தாய், தலைமகள்], நம்மாழ்வாருக்கே ஏற்படுவது என்பதாலும், அந்தந்த நிலைகளுடன் சேர்ந்து நிற்பதன் காரணமாக மூன்று நிலைகளும் இவராகவே நின்று உரைப்பதாலும், பேற்றினைப் பெறுவதில் பதற்றத்துடன் நிற்கும் அவருடைய ஸ்வரூபத்திற்கே நாயகி என்ற நிலை உள்ளதாலும், இவ்விதம் கூறுவதில் தவறில்லை.

138. சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனையென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க்காட்டு, நீரென்னே யென்னு முடன்பாடு, இடையில்லை யென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண்டாட்டம் அவஸ்தா த்ரய வ்ருத்தி.

அவதாரிகை - ஆக, தோழி தாயென்னு மவஸ்தைகளிற் சொல்லும், பஹுவசனத்துக்கு விஷயங்களையும், தலைமகளான அவஸ்தையிற் சொல்லும் பருவங்களையும், அவயவ வர்ணனைகளையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார்கீழ். இவ்வவஸ்தா த்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களை யெல்லாரு மறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கிறார்மேல் (சூழ்ச்சியென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - தோழி, தாய் என்ற நிலைகளில் “தோழிமார், தாய்மார்” என்றுள்ளது போன்று பன்மைக்கு உள்ள விஷயங்கள், தலைமகள் என்ற நிலையில் கூறப்படும் பருவங்கள், அவயவங்களுடைய வர்ணனைகள் ஆகியவற்றை இதுவரை விரிவாக

உரைத்தார். இந்த மூன்று நிலைகளுடைய [தோழி, தாய், தலைமகள்] செயல்களில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை அனைவரும் அறியும்படியாக இனி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “தோழிமார் பலர் கொண்டு போய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்” என்று தோழிமாரன்றோ இவளைக்கொடுபோய் அவ்விஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாக்கினார்களென்று தாயானவள் தோழிமார்மேலே பழியிடுவது, “துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டு புக்கு அமுத மென்மொழியாளை நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர்” என்று அவ்வூரிலே கொண்டுபுக்கு அவ்விஷயத்தைக் காட்டி நீங்களேயன்றோ இவளை இப்படிக்கைகழியப் பண்ணினிகோளென்று தோழியானாவள் தாய்மார்மேலே பழியிடுவதாகிறவிதும்,

விளக்கம் – (சூழ்ச்சி அகற்றினீரென்னும் பழி) – பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-4) – தோழிமார் பலர் கொண்டு போய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, நாயகியான இவளை ஸர்வேச்வரனிடம் அழைத்துச் சென்று, அவன் விஷயத்தில் சிக்க வைத்து, இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கியவர்கள் இவளுடைய தோழிமார்களே ஆவர் என்று தாயானவள் அவர்கள் மீது பழி கூறுவதும்; திருவாய்மொழி (6-5-2) - துலைவில்லி மங்கலம் கொண்டு புக்கு அமுத மென்மொழியாளை நீருமக்காசையின்றி யகற்றினீர் - என்பதற்கு ஏற்ப, “திருத்தொலைவில்லிமங்கலத்துக்கு இவளை அழைத்துச் சென்று, அந்த இடத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனை இவளுக்குக் காண்பித்து, இவளை இவ்விதம் அனைவரும் பழித்துப் பேசும்படியாகச் செய்தவர்கள் நீங்கள் அல்லவோ?”, என்று தோழியானவள் தாய்மார் மீது பழி கூறுவதும் என்கிற இவையும்.

வ்யாக்யானம் – “இணக்கி யெம்மை யெம்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை” என்று உன்னை வெறுக்கிறதென்? இணக்குப் பார்வையாய் நின்று உன்பக்கலிலே அகப்படுத்தின தோழிமாராலே வந்ததன்றோ விதென்பது, “எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர்” என்று எனக்கு அவ்விஷயத்தைக் காட்டி இப்பிராவண்யத்தை விளைத்த தாய்மாரான

நீங்கள் என்னைப் பொடிகிறபடி எங்ஙனேதா னென்பதாய் கீழ்ச்சொன்ன பழி இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்றும் தலைமகள் மேலெழுத்திடுகையும்;

விளக்கம் - (இணக்கி எங்ஙனேயென்னும் மேலெழுத்து) “திருவாய்மொழி (6-2-8) - இணக்கி யெம்மை யெம்தோழிமார் விளையாடப் போதுமினென்னப் போந்தோமை - என்பதற்கு ஏற்ப என்னுடன் சரிசமமாக நின்று என்னை உன்னிடம் ஈடுபடுத்தியது எனது தோழிமார்களுடைய செய்கையால் ஆகும். அவர்களால் அல்லவோ எனக்கு இந்த நிலை வந்தது. இப்படி உள்ளபோது உன்னை [ஸர்வேச்வரன்] நான் ஏன் வெறுக்கவேண்டும்?” என்றும்; “திருவாய்மொழி (5-5-1) - எங்ஙனேயோ வன்னைமீர்காள் என்னை முனிவது நீர் - என்பதற்கு ஏற்ப எனக்கு ஸர்வேச்வரனைக் காண்பித்து, இப்படிப்பட்ட தீராத காதலை என்னிடம் உண்டாக்கிய தாய்மாராகிய நீங்கள் என்னைப் பழிப்பது எப்படிப் பொருந்தும்?”, என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மேலே கூறப்பட்ட பழிச்சொற்கள் தோழிமார், தாய்மார் ஆகிய இருவருக்குமே பொருந்தும் என்று தலைமகள் உரைப்பதும்.

வ்யாக்யானம் - “முன்னின்றாயென்று தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதிர்” என்னும்படி இதுக்கு முன்பு ஒருவர் கண்படாமல் வளர்ந்து போந்த நீ இப்போதெல்லாரும் காண்புறப்பட்டு முன்னே நின்றாயென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடி நின்று தலைமகளைப் பொடிவது, “இவளை நீரினி யன்னைமீ ருமக்காசையில்லை விடுமினோ” என்று தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தலைமகளுக்குத் துணை செய்வதாய்க் கொண்டு இரண்டு தலைக்கும் ஓரொருபோதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும்,

விளக்கம் - (முன்னின்றாய் இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க்காட்டு) திருவாய்மொழி (5-5-9) - முன்னின்றாயென்று தோழிமார்களு மன்னையரும் முனிதிர் -என்பதற்கு ஏற்ப, தோழியானவள் தாய்மாருடன் சேர்ந்து கொண்டு தலைமகளிடம், “இதற்கு முன்பு யாருடைய கண்களிலும் படாமல் வளர்ந்த நீ, இப்போது அனைவரும் காணும்படியாக அவனுடன் நிற்கிறாய்”, என்று

உரைக்கிறாள். திருவாய்மொழி (6-5-1) - இவளை நீர் இனி அன்னைமீர் உமக்கு ஆசையில்லை விடுமினோ - என்பதற்கு ஏற்ப தலைமகளுக்குத் துணை செய்யும் பொருட்டு தோழியானவள் தாய்மாருக்கு உபதேசம் செய்கிறாள். ஆக தோழியானவள் இரண்டு பேருக்கும் ஒவ்வொரு சூழ்நிலையில் உதவி செய்தல் என்பது இருபடைமெய்க்காட்டுதல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால்” என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் இத்தசையில் என்னை ஆச்வஸிப்பியாதே இரவு முழுக்க உறங்காநின்றாகளென்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தலைமகளுக்குண்டான உடன்பாடும், “அன்னைமீர்க ளென்னுடைத் தோழியர்கா ளென்செய்தேன்” என்றவளவில் அவர்கள் எங்களைக் கேட்கில் மீளவமையுமென்ன, “உங்களோ டெங்க ளிடையில்லை” என்று இவ்விஷயத்தில் நின்றும் மீட்க நினைக்கிற உங்களோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லையென்று இரண்டு தலையையு முதறுகையும்;

விளக்கம் - (நீரென்னே என்னும் உடன்பாடு) - திருவாய்மொழி (5-4-5) - அன்னையரும் தோழியரும் நீரென்னே யென்னாதே நீளிரவும் துஞ்சுவரால் - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் உள்ள இந்த நிலையை உணர்ந்து என்னைத் தேற்றாமல், இரவு முழுவதும் தாங்கள் உறங்காமல் இருந்தனர் என்று தலைமகளுக்குத் தனது தோழிமாருடன் தாய்மாருடனும் உண்டான உடன்பாடு. (இடையில்லை யென்னு முதறுதல்) - திருவாய்மொழி (8-2-7) - அன்னைமீர்கள் என்னுடைத் தோழியர்காள் என்செய்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப இவள் புலம்பும் நேரத்தில் அவர்கள் இவளிடம், “நீ அவனை விட்டு வருதல் நலம்” என்று கூறும்போது, இவள் அவர்களிடம், “திருவாய்மொழி (8-2-7) - உங்களோடு எங்கள் இடையில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த விஷயத்திலிருந்து என்னைத் தள்ள எண்ணுகின்ற உங்களுடன் எனக்கு இனி ஒரு தொடர்பும் இல்லை” என்று கூறி இருவரையும் உதறுதலும்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 206)

3-5-5 சாது சனத்தை நலியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு

ஆதியஞ் சோதி யுருவை யங்குவைத் திங்குப் பிறந்த

வேதமுதல்வனைப் பாடி வீதிகள் தோறுந் துள்ளாதார்

ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னாவென் சவிப்பார் மனிசரே

பொருள் - ஸாத்விகர்களாகிய தேவகீ, வஸுதேவர் போன்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் கம்ஸனைத் தண்டிப்பதற்காக, முதன்மையாகவும் இந்த உலகில் காணப்படாததாகவும் உள்ள திவ்யமான தேஜஸ் நிறைந்த திருமேனியைப் பரமபதத்தில் உள்ளது போன்றே அமைத்துக்கொண்டு இந்த உலகில் அவதரித்தவனும், வேதங்களால் மட்டும் அறியத்தக்கவனும் ஆகிய அந்த ஸர்வேச்வரனை - இப்படியாக உள்ள அவனுடைய மேன்மைகளைக் குறித்துப் பாடியும், அனைத்து வீதிகளிலும் ஆடியும் செய்யாதவர்கள், சிறந்த சாஸ்த்ரங்களை எப்போதும் ஓதியபடி நன்றாக அமையப் பெற்ற ஞானிகள் என்றுள்ளபோதிலும் என்ன ஜபம் செய்வார்கள்?

அவதாரிகை - ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸனார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்யரூப விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்குதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதற்காக அசாதாரண திவ்யமங்கள ரூபத்துடன் கூடியவனாக திருஅவதாரம் செய்தருளிய குணத்தை எண்ணியவுடன் எந்தவிதமான மாறுதல்களும் அடையாதவர்கள், “இவர்கள் ஒரு பொருள்” என்று கூட கூறப்பட இயலாதவர்கள் ஆவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சாதுசனத்தை நலியும்) ஸாதுஜனமென்றது ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும். “பிதரம் ரோசயாமாஸ” என்று தான் அவதரிக்க நினைத்த விஷயத்தையிறே அவன் நலிந்து நெடுநாள் சிறையிட்டு வைத்தது. “பரித்ராணாய ஸாதூநாம்” இத்யாதி. கம்ஸனை ஸாதிக்கைக்காக. (ஆதியஞ் சோதியிருவை) இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லாம் மூத்தாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய், “குண ஸமுதாயமே விக்ரஹம்” என்று ப்ரமிப்பார்க்கும் ப்ரமிக்கலாம்படியிறே திருமேனிதான் இருப்பது. (அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த) அங்கிருந்தபடியே வைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்த பிறந்த. “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய”. நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கிறபடியே லீலாவிபூதியிலுள்ளாரும் அநுபவிக்கும்படியாகவிறே அவதரித்தது. படியென்று திருமேனிக்குப் பேர். “படிகண்டறிதியே” என்றும், “செவ்விப்படிக்கோலம்” என்றும் அருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. “பல படிகளாலும் இவர்களை நாம் ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று அவன் அவதரித்தால், ஒரு படியாலும் திருந்தாதபடியிறே இவர்கள் படியிருப்பது. “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”, “ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந:”, “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:”, “கல்பே கல்பே ஜாயமாந: ஸ்வமூர்த்யா”, “முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலை நின்ற, பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்” என்றும், “பாலினீர்மை செம் பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டுலாம் நீல நீர்மை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பல படிக்களாலேயிறே திருவவதரிப்பது. பல விக்ரஹங்களாலே என்றபடி. இப்படி பிறவாநின்றாலும், “நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாம் அவஸத் ப்ரபு:” என்கிறபடியே கர்ப்பத்தில் அந்வயமில்லை. இதுதான் கூடுமோ என்னவொண்ணாதிறே; இஷ்டவாகு வம்சத்திலே யுவநாச்வன் என்பானொருவன் மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பானம் பண்ண, அவன் வயிற்றிலே கர்ப்பமுண்டாயிற்றிறே ஒரு சக்தி விசேஷத்தாலே; மிதுனமாய் ஸம்ஸர்க்கித்துப் பிறந்தமையில்லையிறே அங்கு, அப்படியே இங்கும்

ஸர்வசக்தி யோகத்தாலே இவ்வர்த்தம் உபபன்னமாகத் தட்டில்லையிறே. இதில் ப்ரமாணம் “அஜாயமாந:” என்ற ச்ருதியிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறார் – “வேதமுதல்வனை” என்று. வேதைகஸ மதிகம்யனைப் பாடி. வேதங்களாலே முதல்வனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைப் பாடி. பிறந்தவாறு எத்திறம் என்னா, வளர்ந்தவாற்றில் போகமாட்டாதேயிறே இருப்பது. எத்திறம் என்றால், பின்னையும் எத்திறம் என்னுமித்தனை; “தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்” என்கிறபடியே, அத்தைச் சுற்றும் சுற்றும் வாரா நிற்குமத்தனை.

விளக்கம் – (சாதுசனத்தை நலியும்) – “ஸாது ஜனம்” என்பதன் மூலம் தேவகியையும், வஸுதேவரையும் கூறினார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (77-26) - பிதரம் ரோசயாமாஸ – தந்தையாகப் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் யார் மூலமாக இந்த உலகில் அவதரிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தானோ அவர்களை அல்லவோ கம்ஸன் பல ஆண்டுகள் சிறையில் வைத்து துன்புறுத்தினான்? கீதை (4-8) – பரித்ராணாய ஸாதூநாம் – சாதுக்களைக் கரை ஏற்றுவுதற்காக - என்றது காண்க. கம்ஸனை அழிப்பதற்காக. (ஆதியஞ் சோதியுருவை) - இந்த உலகில் உண்டாகியுள்ள அனைத்து கார்யப் பொருள்களுக்கும் ஊற்றாகவும், ஞானம் முதலான பல குணங்களுக்கும் ப்ரகாசமாகவும், “அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் சேர்ந்து இவன் திருமேனி ஆனதோ” என்று காண்பவர்கள் வியக்கும்படியாகவும் இவனுடைய திருமேனி காணப்படுகிறது. (அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த) - பரமபதத்தில் எவ்விதம் காணப்படுகிறானோ அதே போன்று இங்கு வந்து அவதரித்தான். கீதை (4-6) – ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய - எனது ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்தியபடி - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யஸூரிகள் தன்னை எவ்விதமாக அனுபவிக்கிறார்களோ அதே போன்று இந்த உலகில் உள்ளவர்களும் தன்னை அனுபவிக்கும்படியாக அல்லவோ அவதரித்தான்? “படி” என்று திருமேனிக்கு இன்னொரு பெயர் உண்டு. முதல்திருவந்தாதி (85) – படி கண்டறிதியே – என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (82) – செவ்விப் படிக்கோலம் - என்றும் கூறியது காண்க. “பல திருமேனிகள் எடுத்து இவர்களை நாம் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று அவன் அவதரித்தாலும், “எந்த ஒரு திருமேனி மூலமும் திருந்தமாட்டோம்” என்று அல்லவோ இவர்கள் தன்மை

உள்ளது? கீழே உள்ள பல வரிகளிலும் கூறப்பட்டது போன்று, பல திருமேனிகளில் அல்லவோ இவனுடைய அவதாரங்கள் உள்ளன:

- யஜூர் வேதம் - அஜாயமானோ பஹுதா விஜயதே - தனது இச்சையால் பலவாகப் பிறக்கிறான்
- மஹாபாரதம் - ந பூதஸங்க ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் திருமேனி பஞ்சபூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானது - அல்ல
- மஹாபாரதம் - ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி: - அவனது திருமேனி உலகியல் பொருள்களால் ஆனது அல்ல.
- மஹாபாரதம் - கல்பே கல்பே ஜாயமான: ஸ்வமூர்த்யா - ஒவ்வொரு கல்பந்தோறும் உன்னுடைய திருமேனியுடன் அவதரிக்கும் நீ
- பெரியதிருமொழி (4-9-8) - முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம் முழுதும் நிலை நின்ற, பின்னை வண்ணம் கொண்டல் வண்ணம்
- திருச்சந்தவிருத்தம் (44) - பாலினீர்மை செம் பொனீர்மை பாசியின் பசும்புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத் தடத்து வண்டு விண்டுலாம் நீல நீர்மை

அதாவது பல திருமேனிகள் என்று கருத்து. இவ்விதம் பலவாக அவதரித்தபோதிலும், மஹாபாரதம் - நைஷ கர்ப்பத்வமாபேதே ந யோந்யாம் அவஸத் ப்ரபு: - க்ருஷ்ணன் கர்ப்பத்திலும் வசிக்கவில்லை, யோனியிலும் பிறக்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப கர்ப்பத்துடன் ஸம்பந்தம் இல்லை; ஆனால் இது சாத்தியமா? இவ்விதம் நினைத்தல் அவசியம் அற்றது. இஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்த யுவநாச்வன் என்பவன் மந்த்ரம் கொண்டு தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட நீரைப் பருக, ஆணாக உள்ளபோதிலும் அவன் வயிற்றில் கர்ப்பம் ஏற்பட்டது; இது ஒரு சக்தியால் அல்லவோ? ஆணும் பெண்ணும் கலந்து ஏற்பட்ட கர்ப்பம் அங்கு இல்லையே. இது போன்று இங்கு அனைத்துவிதமான சக்திகளும் ஒன்றாகத் திரண்டு நிற்பதால், இவ்விதம் கூறுவதில் தோஷம் இல்லை. இதற்கான ப்ரமாணம் யஜூர்வேதம் - அஜாயமான: - என்பது அல்லவோ? இதனை மேலும் கூறுகிறார். (வேத முதல்வனை) - வேதங்களைக் காரணமாக உடையவன். வேதங்களால்

மட்டுமே அறியவல்லவனைக் குறித்துப் பாடி. வேதங்களால் “இவனே முதன்மையானவன்” என்று முழங்கப்பட்டவனைப் பாடி. பிறந்த வேதமுதல்வனை மட்டும் பாடுவது ஏன், வளர்ந்த விதங்களையும் பாடலாம் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (5-10-1) – பிறந்தவாறு - என்பதற்கு ஏற்ப, பிறந்தவுடன் இவன் செய்த லீலைகளை நோக்கும்போது, வளர்ந்த விதங்களில் சிந்தனை செல்வதில்லை. திருவாய்மொழி (3-1-1) - “எத்திறம்” என்றால், மீண்டும் மீண்டும் “எத்திறம்” என்று கூறியபடி இருப்பார். புருஷஸூக்தம் - தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் - உபாஸகர்கள் அவனுடைய அவதாரத்தையே அண்டி நிற்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றையே சுற்றிச்சுற்றி வருவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வீதிகள்தோறும் துள்ளாதார்) மிககாழ்வான் வார்த்தையை நினைப்பது. மனிசருள்ள பெருந்தெருவேயன்றிக்கே, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற ஆடாதார். இப்படி ஆடாதாருமாய், அறிவுகேடருமாயிருப்பாரையோ நீர் நிந்திப்பது என்னில்; (ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா) கற்றுக் கேட்டு ஸர்வஜ்ஞாராயிருக்கிறவர்கள் முன்னாக; “விதுஷோ அதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம்” இறே. (என் சவிப்பார்) அவர்களிருந்து செவிப்பாறை பறைந்து ஜபிக்கிறது என்னென்பது என்னுதல்; (என் சவிப்பார்) அவர் சாபாநுக்ரஹ ஸமர்த்தரோ என்னுதல். (மனிசரே) அவர்கள் சாஸ்த்ர வச்யராய், மநுஷ்ய ஜன்மத்திலே பிறந்தமையுண்டாகமாட்டாது என்னுமதிலும் நிச்சங்கை பண்ணுகிறார். [மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே] மநுஷ்ய ஜன்மத்துக்குப் பலம் பகவத் ஸமாச்யணாமாயிருக்க, அதில்லாதார் மநுஷ்யரேயல்லர் என்கிறார். [என் மனத்தே வைத்தேனே] இனி ஈச்வரன் க்ருபையாலும் செய்யலாவதில்லை; “செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டிற்று” என்னுமாபோலே, ஈச்வரன் கைவிட்டாலும் விடாத என்னெஞ்சிலும் அவர்களை உபேசஷித்தேன் என்கிறார்.

விளக்கம் – (வீதிகள்தோறும் துள்ளாதார்) - இங்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். ஒரு அரசன் கிராமங்களைப் பரிசாக அளிக்கிறான் என்பதை அறிந்து மிககாழ்வான் அங்கே சென்று, “எனக்கும் ஒரு பங்கு தரவேண்டும்”, என்று கேட்டார். இதற்கு அந்த அரசன், “உமக்கு அளிக்க முடியாது”, என்றான். இதற்கு அவர், “நான்

வேதசாஸ்திரங்கள் குறித்து ஏதும் அறியமாட்டேன் என்று எண்ணி தர மறுக்கிறீர்களோ? நீங்கள் வேண்டுமானால் என்னைச் சோதித்துப் பாருங்கள்”, என்றார். இதற்கு அரசன், “உம்மிடம் எந்தக் குறையும் இல்லை. ஆனால் நீவிர் வைஷ்ணவர் என்பதால் உமக்கு இல்லை”, என்றான். இதனைக் கேட்ட மிளகாழ்வான், “நம்முடைய மனதளவில் நம்மிடம் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தன்மை உள்ளதோ என்று அறியேன். ஆனால் மற்றவர்கள் நம்மை அவ்விதம் காண்பதே நமக்கு மகிழ்ச்சி” என்று கூத்தாடினார். மனிதர்கள் நிறைந்துள்ள இடத்தில் மட்டும் அல்லாமல் சிறியவிதிகள், பெரியவீதிகள் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், அனைத்து இடங்களிலும் ஆடாதபடி உள்ளவர்கள். “சரி, இவ்விதம் ஆடாதவர்களையும், அறிவு இல்லாமல் உள்ளவர்களையுமா நீங்கள் நிந்திக்கிறீர்கள்?” என்று சிலர் கேட்க, விடை அருளிச் செய்கிறார். (ஓதியுணர்ந்தவர் முன்னா) - இங்கு “ஓதி உணர்ந்தவர்கள்” என்பதன் மூலமாக, அறிவுள்ளவர்களுடைய மேன்மையைக் கூறவில்லை; மாறாக அவர்களுடைய தாழ்ந்த செயலை உரைக்கிறார். வேதங்களை அவற்றின் ஆழ்பொருளுடன் நன்றாகக் கற்று உணர்ந்து தெளிந்தவர்கள் தொடக்கமாக. விதுஷோ அதிக்ரமே தண்டபூயஸ்த்வம் - அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் சாஸ்திரங்களை மீறி நடந்தால் தண்டனை அதிகம் - என்று கூறுவர். (என் சவிப்பார்) - இப்படிப்பட்டவர்கள் உயிருடன் இருந்து வேதங்களைத் தனியாகத் தங்கள் செவிகளில் மட்டும் கேட்கும்படி ஜபிப்பது எதற்காகவோ? (என் சவிப்பார்) - இவர்கள் சாபத்தைப் போக்கும் வழியை உரைக்கவல்லவர்களோ என்றால், அல்லர். அவர்கள் உரைப்பது அனைத்தும் பயனற்றதாகவே உள்ளன. (மனிசரே) - அவர்கள் மனிதர்களே அல்லர் என்று கருத்து. இப்படிப்பட்டவர்கள் சாஸ்திரங்களுக்கு வசப்பட்டவர்களாக, மனிதப்பிறவி எடுத்தார்கள் என்று கூற இயலாது என்பதில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். பெரியதிருமொழி (11-7-9) - மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே - என்பது காண்க. அதாவது மனிதப்பிறவி எடுத்ததன் பயன் என்பது பகவானை அண்டி இருப்பதே ஆகும் என்னும்போது, அவ்விதம் செய்யாதவர்கள் மனிதரே அல்லர் என்கிறார். இனி அவர்களை ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலும் ஏதும் செய்ய இயலாது; தாமிரத்திலும், கல்லிலும் எழுதி வைத்தது போன்று “ஸர்வேச்வரன் கைவிட்டாலும் கைவிடாத

எனது மனதில் கூட அவர்களை நான் வெறுக்கிறேன்” என்று எழுதி வைத்ததாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே ததீயத்வாகாரத்தாலே இவ்விபூதியாக உத்தேச்யமென்று அநுபவித்தார்; இத்திருவாய்மொழியிலே இவ்விபூதிதன்னிலே, “எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே” என்றும், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சிலரைக் கழித்துச் சிலரைக் கூட்டிக் கொள்ளாநின்றார்; இங்குச் செய்ததாகிறதென் என்னில்; இவ்வாகாரமும் கிடக்கச்செய்தே, கீழ் உபாதேயமென்று அநுஸந்தித்தார், ததீயத்வாகாரமே தோற்றி, ஆகாராந்தரம் தோற்றாதபடியான பாகம் பிறந்தவாறே. “இவர்தாம் எல்லார்படிகளும் உடையராயிறேயிருப்பது. முக்தர்படியை உடைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று கீழ்த் திருவாய்மொழியாலே; முமுசுஷுக்கள்படியை உரைய ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று இத்திருவாய்மொழியாலே” என்று அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் - ஆனால் இதுவரை ஸர்வேச்வரனுடைய விபூதி முழுவதிலும் உள்ள அனைத்துமே தனக்கு ஏற்புடையதாகக் கூறி அநுபவித்தவர், இப்போது ஒரு சிலரை ஏற்பதாகவும், ஒரு சிலரை ஒதுக்குவதாகவும் கூறுவது ஏன்? அந்தத் திருவாய்மொழிகளில், இவை அனைத்தும் அவனுடைய உடைமைகள் என்பதால், இந்த விபூதி முழுவதும் தன்னால் விரும்பப்படுவதாக அநுபவித்தார். ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியில், இந்த உலகில் உள்ளவர்களில், பெரியதிருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாம் இனியவாறே - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிகிலேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு சிலரை விலக்கியும் ஒரு சிலரை ஏற்கவும் செய்கிறார். ஆனால் இது இவருடைய இயல்புக்குச் சேருவது எப்படி? இந்த மனநிலை இவருக்கு முன்பே இருந்தது என்றாலும், முக்தர்களுடைய தன்மை காரணமாக இவர், அனைத்தும் அவன் உடைமைகள் என்ற எண்ணம் மேலாங்க, மற்ற எந்தச் சிந்தனையும் இன்றி அனைத்தையும் ஏற்றார். ஆனால் இவருக்கு இவ்விதம் பலவிதமான எண்ணங்கள் ஏற்படுவது எப்படி? இவருக்கு முமுசுஷுக்களின் தன்மையும், முக்தர்களுடைய தன்மையும் உள்ளதால் ஆகும்.

கடந்த திருவாய்மொழியில் இவருக்கு முக்தர்களுடைய தன்மை காணப்பட்டது, இந்தத் திருவாய்மொழியில் முழுக்ஷுவின் தன்மை காணப்படுகிறது என்று கூறுவர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 68)

63. பிடியைத் தொடரும் களிற்றன்ன யான் உன் பிறங்கிய சீர்

அடியைத் தொடரும்படி நல்கவேண்டும் அறுசமயச்

செடியைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோட வந்து இப்

படியைத் தொடரும் இராமானுச மிக்க பண்டிதனே

விளக்கவுரை – வேதங்களை மறுக்கும் ஆறு மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள், அந்த முள் நிறைந்த செடிகளை அண்டி இருப்பவர்கள் கண்டவுடன் பயந்து ஓடும்படியா, இந்தப் பூமியில் பரமபதத்திலிருந்து வந்து திருஅவதாரம் செய்த எம்பெருமானாரே! (ஆறு என்ற பதம் மூலம் – ஆட்டின் தலையை வெட்டிப் பலி கொடுத்தல், முள் நிறைந்த காட்டில் பஞ்ச அக்னி எழுப்பி கோரமான தவம் புரிதல், பாஷாண்டி வேடம் பூண்டபடி இருத்தல் முதலானவற்றையும் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்). உடையவரே! உம்முடைய ஞானம் எத்தகையது! எனக்கு ஒரு விண்ணப்பம் உள்ளது. அது என்னவென்றால் – பெண் யானையைத் தொடரும் ஆண் யானையைப் போன்று, இத்தனை ஆண்டுகளாக நான் உலகவிஷயங்களின் பின் மட்டுமே சென்றபடி இருந்தேன். இவ்விதம் திரிந்த நான் இனி வரும் காலங்களில், இந்த உலகம் முழுவதும் நிரம்பிய புகழ் கொண்ட உன்னுடைய திருவடிகளை மட்டுமே, ஒருபோதும் நழுவாமல் அண்டி நிற்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட குணத்தை நீவிர் எனக்கு அருள வேண்டும்.

அவதாரிகை – கீழிற்பாட்டிலே “இராமானுசன் மன்னு மாலர்த்தாள்” பொருந்தா மனிசரைக் குறித்து ஹிதலேசமும் செய்யாத பெரியோரை அநுவர்த்திக்கும் மஹாத்மாக்களுடைய திருவடிகளை ஆசீர்யித்து, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான புண்யபாப ரூப கர்மங்களை கழற்றிக் கொண்டு, ஸம்ஸார வெக்காயம் தட்டாதபடியிருந்தேனென்று எம்பெருமானார் திருவடிகளுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி பர்யந்தமாகச் செல்லுகிற ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடினார். இதிலே, அப்படிப்பட்ட திருவடிகளிலே தமக்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயம் பிறக்கவேணுமிறே யென்றுகொண்டு, அவைதிக ஸமயத்தோரடங்கலும் பக்நராய் வெருவியோடும்படி அவதரித்து, பூலோகத்திலெங்கும் பாஹ்யரைத் தேடி, அவர்கள் மேல் படையெடுத்து, அவர்களைத் தேடித் திரியும்படியான ஜ்ஞாந பௌஷ்கல்யத்தை யுடையரான எம்பெருமானாரே! தேவரீர் திருவடிகளிலே அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேணுமென்று நேர்கொடு நேரே விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் – எம் இராமானுசன் மன்னுமாமலர்த்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான எம்பெருமானாருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் தங்களுடைய சிந்தனையை வைக்காத மனிதர்களைக் குறித்து சிறிதளவும் நன்மையை விடாமல் உள்ளவர்களைத் தொடர்ந்தபடி உள்ள மஹாத்மாக்களுடைய திருவடிகளை அண்டி நின்று, அடையப்பட வேண்டிய இலக்கிற்கு இடையூறாக உள்ளதான புண்ணிய பாப கர்மங்களை நீக்கியபடி, ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமைகள் அண்டாதபடி நின்றேன் என்று எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளின் தொடர்பு உள்ளவர்கள், அவர்களின் தொடர்பு உள்ளவர்கள் முடிய உள்ளவர்களுடைய ப்ரபாவத்தைக் கொண்டாடினார். இந்தப் பாசுரத்தில் அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் தனக்கு ஏற்பட்ட அளவு கடந்த ப்ரீதி நிலைக்கவேண்டும் என்று கொண்டு, “வைதிகம் அல்லாத மதங்கள் அனைத்தும் ஓடும்படியாகக் செய்யும்விதத்தில் அவதரித்து, இந்த உலகில் வேதங்களுக்குப் புறம்பாகப் பேசுபவர்களைத் தேடி, அவர்கள் மேல் படை எடுத்து, அதன் பின்னர் அவர்கள் எங்கு சென்றார்கள் என்று மற்றவர்கள் தேடித் திரியும்படியாக ஞானத்தைக் கொண்ட எம்பெருமானாரே! நீவிர் உம்முடைய திருவடிகள் குறித்த மிகவும்

அதிகமான ப்ரீதியை மட்டும் எனக்கு அளிப்பீராக", என்று நேருக்கு நேராக விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (அறு சமயச் செடியை) தூறு மண்டிக் கிடக்கிற பாஹ்ய ஷட் ஸமயங்களை. செடி – தூறு. அன்றிக்கே அறு என்று அநுஷ்டாந தசையிலே யற்றிருக்கிற ஸமயங்களென்னுதல்; ஸாதநதசையில் ஆட்டையறுத்துக் கொடுக்கையும், தலையையறுத்துக் கொடுக்கையும், கல்லும் முள்ளுமான காட்டிலே பஞ்சாக்நி மத்யத்திலே தபஸ்ஸு பண்ணுகையும், பஸ்மதாரண மல லேபநாதி தூர்வ்யாபாரங்களை பண்ணுகையும், ப்ராப்தி தசையிலும் பாஷாண கல்பமாயிருக்கையும் முதலான துக்கங்களாலே வ்யாப்தங்களாகையாலே வருத்ததோடே பிணைந்திருக்கிற ஸமயங்களென்னுதல். (தொடரும் மருள் செறிந்தோர்) இப்படிப்பட்ட தூர்மதங்களாகிற கஹநத்திலே த்ருஷ்டி விஷமான பாஷாணங்கட்கெல்லாம் தலைசாய்ந்து, “பஹுசாகா: ஹி அநந்தா: ச புத்தய: அவ்யவஸாயிநாம்” என்கிறபடியே நின்றவா நில்லா நெஞ்சினராய்க் கொண்டு தூர்மதங்களை அநுவிதாநம் பண்ணுகைக்குறுப்பான அறிவுகேடு குடி கொண்டவர்கள். மருள் செறிகையாவது - அறிவுகேடு திரளுகை. (சிதைந்தோட) ஸிம்ஹத்தை கண்டு ம்ருகங்கள் ஓடுமாப்போலே இவரைக் கண்டு துஷ்ட ஸமயத்தார் பக்ந ஹ்ருதயராய் வெருவி ஓடும்படியாக. (வந்திப்படியைத் தொடரும்) பரமபதத்தில் நின்றும் இவ்வளவாகத் தாமே வந்து, இந்த பூமியிலே அந்த ப்ரதிபக்ஷங்கள் மேலே படை திரட்டி திரியும். படி – பூமி. அன்றிக்கே, “அவன் பின் படரும் குணன்” என்கிறபடியே இந்த பூமியிலுள்ளாரை விஷயீகரிக்கக்காக்க அவஸரம் பார்த்துத் தொடர்ந்து திரியுமவரென்னவுமாம். (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (மிக்க பண்டிதனே) தேவரீருடைய ஜ்ஞாந பௌஷ்கல்யமிருக்கிறபடி எங்ஙனே! என்று ஆச்சர்யப்பட்டு ஸம்போதிக்கிறார் காணும். காளஹஸ்தியில் நின்றும் சைவர்கள் திருமலை மேலே வந்து தங்களுடைய தூர்மத ப்ரவர்த்தநம் பண்ணத் தொடங்க, அவ்விடத்துக்கு இவரெழுந்தருளி அவர்களை ஜயிக்க அவர்கள் பக்நராய் ஓடிப்போனார்களென்றும், திருநாராயணபுரத்துக்கு ஸமீபத்திலே ஜைநர் இவரோடே ப்ரஸங்கித்து பக்நராய்ப் போனார்களென்றும், அதுக்குப் பிற்பாடு திக்விஜயார்த்தமாக ஆஸேது ஹிமாசல பர்யந்தம் ப்ரதிவாதிகளை நாடி பூமிப் பரப்பெல்லாம் ஸஞ்சரித்து தம்முடைய

பாண்டித்தயத்தாலே ஸரஸ்வதீ பீடத்திலே யிருந்த குத்ருஷ்டிகளை ஜயித்தாரென்றும் ப்ரஸித்தமிறே. இந்த ஸம்போதநத்தால் - எம்பெருமானாரே! எனக்கொரு அபேசை யிருக்கிறது. அதை விண்ணப்பம் செய்கிறேனென்னுமிடம் இவர்க்கபிப்ராயமாகத் தோற்றுகிறது.

விளக்கம் - (அறு சமயச் செடியை) - தூறு மண்டிக் கிடக்கும் வேதங்களுக்குப் புறம்பாக உரைக்கும் ஆறு மதங்களை. அல்லது "அறு" என்பதன் மூலம் அனுஷ்டானங்கள் ஏதும் இன்றி உள்ள மதங்கள் எனலாம். ஆட்டைப் பலிகொடுத்தல், தலையை அறுத்துக் கொடுப்பது, கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த காட்டில் ஐந்துவிதமான அக்னியை வளர்த்து அதன் நடுவில் நின்று தவம் இயற்றுவது, சாம்பலை எடுத்து தீய செயல்களில் ஈடுபடுவது, இலக்கை அடையும் நிலையில் கூட போலியாக இருப்பது போன்ற துக்கங்கள் பலவும் தொடர்ந்தபடி உள்ள செய்கைகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ள மதங்களை. (தொடரும் மருள் செறிந்தோர்) - இப்படிப்பட்ட துர்மதங்கள் என்பதான புற்றுகளில், பார்வை மூலமே எரிக்கவல்ல நாகங்கள் போன்ற கொள்கைகள் அனைத்திற்கும் தலைசாய்த்து, கீதை (2-41) - பஹுசாகா: ஹி அநந்தா: ச புத்தய: அவ்யவஸாயிநாம் - சாஸ்திரங்கள் கூறும் அனைத்து வகையான கர்மங்களும் இயற்றப்படும்போது, ஒரே சிந்தனையுடன் ஒரே குறிக்கோளுடன் மட்டுமே புத்தி காணப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு இடத்தில் மனதை நிலை நிறுத்த இயலாமல், அந்தத் துர்மதங்களைக் கைக்கொண்டு நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள அறிவுகேடு குடி கொண்டவர்கள். (சிதைந்தோட) - சிங்கத்தைக் கண்ட மற்ற விலங்குகள் அச்சம் கொண்டு ஓடுவது போன்று, எம்பெருமானாரைக் கண்ட தீய மதத்தினர், பற்றி எரியும் இதயங்களுடன் ஓடும்படியாக. (வந்து இப்படியைத் தொடரும்) - பரமபதத்திலிருந்து இங்கு தாமாகவே வந்து, இந்தப் பூமியில் உலவுகின்ற அந்தப் புறம்பான மதங்கள் மீது படை திரட்டியபடி உள்ள. அல்லது இராமாநுச நூற்றந்தாதி (36) - அவர் பின் படரும் குணன் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பூமியில் உள்ளவர்கள் அனைவரையும் தனது ஸித்தாந்தத்தில் ஈடுபடுத்த சரியான நேரம் பார்த்து எங்கும் சென்றபடி உள்ளவர். (இராமாநுசா) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரே! (மிக்க பண்டிதனே) - உம்முடைய ஞானத்தின் முழுமைதான் எத்தகையது! இப்படியாக வியந்து அழைக்கிறார். காளஹஸ்தியிலிருந்து சைவர்கள்

திருமலைக்கு வந்து தங்களுடைய துர்மதத்தைப் பரப்ப முயன்றபோது, அங்கு எம்பெருமானார் எழுந்தருளி, அவர்களை வாதத்தில் வென்றார். இதனால் அவர்கள் அச்சம் கொண்டு ஓடினர். திருநாராயணபுரத்தின் அருகே ஜைனர்கள் இதே போன்று இவருடன் வாதம் செய்து தோற்று ஓடினார்கள். அதன் பின்னர், திக்விஜயமாக ஸேதுக்கரை தொடங்கி இமயமலை முடிய உள்ள அனைத்து இடங்களிலும் தன்னுடன் வாதம் செய்பவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரா என்று எதிர்பார்த்து, இந்தப் பாரதம் முழுவதும் சென்று, தனது அறிவால் காஷ்மீரத்தில் உள்ள சாரதாபீடத்தில் இருந்த மதத்தவர்களை வென்றார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். இத்தகைய செய்கைகள் காரணமாக “எம்பெருமானரே! எனக்கு ஒரு விருப்பம் உள்ளது. அதனை நான் விண்ணப்பிக்கிறேன்” என்று கூறுவது போன்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - அதென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார். (பிடியைத் தொடரும் களிறென்ன யான்) பிடியினளவில் வ்யாமோஹாதிசயத்தாலே ஒன்றாலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாதபடி அத்தையே பின்பற்றித் திரியாநின்றுள்ள களிறு போலே இத்தனை நாளும் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்த் திரிந்த போட்கனான அடியேன். அன்றிக்கே, “யா ப்ரீதிர் அவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ த்வாம் அநுஸ்மரத: ஸ மே ஹ்ருதயாந்மாபஸர்ப்பது” என்கிறபடி இப்படிப்பட்ட ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தை யுடையேனாம்படி அடியேனை க்ருபை பண்ணியருள வேணுமென்கிறார் என்னவுமாம். பிடியைத் தொடரும் களிறென்ன என்றது களிறென்று சொல்லலாம்படியென்கை. பிடி -பெண் யானை, களிறு - ஆண் யானை, படி - ஸ்வபாவம், நல்கவேண்டும் - கொடுத்தருளவேணும். இத்தனை நாளும் இப்படித் திரியும் நான் இப்போது (உன் பிறங்கிய சீரடியைத் தொடரும்படி) கிளர்ந்து லோகமெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கிற பாவநத்வாதி குண க்ரிஷ்டமான தேவீருடைய திருவடிகளில் ப்ராவண்யாதிசயம் பிறந்து ஒருநாளும் இடைவிடாதே யிருக்கும் ஸ்வபாவத்தை, (நல்க வேண்டும்) எனக்குக் கொடுத்தருள வேணும். இப்படிப்பட்டவனாக என்னை அநுக்ரஹிக்கவேணுமென்றபடி. “பிடியைத் தொடருங் களிறு” என்னலாமோவென்னில், “மாதா பிதா யுவதய:” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்கையாலே இப்படி யருளிச்செய்யத் தட்டில்லையிறே. பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளின பின்பு சக்ரவர்த்தி கௌஸல்யையை நினைத்து

தன்னுடைய க்லேசத்தாலே “எத்தனை க்லேசப்படுகிறாளோ” என்று தானும் போர நொந்து தன்னை அவள் போஷித்தபடிகளை வர்ணிக்குமிடத்தில் “யதா யதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவ ச பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்ச உபதிஷ்டதே” என்று சொன்னானிறே. ரிஷியும் ப்ரீத்யதிசயத்தை வெளியிடுகைக்காகச் சொன்னானாகையாலே குறையில்லை.

விளக்கம் – அத்தகைய விண்ணப்பம் என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார். (பிடியைத் தொடரும் களிறென்ன யான்) – பெண்யானை ஒன்றின் மீது கொண்ட மயக்கம் காரணமாக, வேறு எதனாலும் தடுக்க இயலாதபடி அதனைத் தொடர்ந்து செல்லும் ஆண் யானை போன்று, இத்தனை காலமும் உலகவிஷயங்களின் பின்னே அவற்றால் ஈடுபடுத்தப்பட்டு அடியேன் திரிந்தபடி இருந்தேன். அல்லது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-20-19) – யா ப்ரீதிர் அவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிநீ த்வாம் அநுஸ்மரத: ஸ மே ஹ்ருதயாந்மாபஸர்ப்பது – (ப்ரஹ்லாதன் வேண்டுவது) நல்லது கெட்டதைப் பிரித்து அறியும் விவேகம் அற்றவர்களுக்கு இந்த உலகவிஷயங்களில் உள்ள பற்றானது, அது போன்று, எனக்கு உன் மீது உண்டாகவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப இப்படிப்பட்ட மிகுந்த ப்ரீதி கொண்டவனாக ஆகும்படியாக அடியேனை க்ருபை செய்து ஏற்கவேண்டும் என்கிறார் என்றும் கூறலாம். இத்தனை காலமும் இவ்விதம் விஷயங்களின் பின்னே திரிந்த நான் இப்போது (உன் பிறங்கிய சீரடியைத் தொடரும்படி) - ஓங்கி எழுந்து, இந்த உலகம் முழுவதும் பரவியபடி நிற்கின்ற தூய்மை முதலான பல குணங்கள் ஒருங்கே அமையப்பெற்றதான உம்முடைய திருவடிகளில் எனக்கு அளவு கடந்த காதல் ஏற்பட்டு, அவற்றை ஒருநாளும் பிரிய இயலாமல் உள்ள தன்மையை. (நல்கவேண்டும்) - எனக்குக் கொடுத்தருளவேண்டும். அதாவது இப்படிப்பட்டவனாக நான் நிற்கும்படி எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். ஆனால் “பிடியைத் தொடரும் களிறு” என்று கூறுவது சரியா; அதாவது ஒரு பந்தத்தை உண்டாக்கும்விதமாக உள்ளதை உதாரணம் காண்பிக்கலாமா என்று கேட்கலாம். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் - மாதா பிதா யுவதய: - என்று இதே போன்று அல்லவோ அருளிச்செய்தார்? இராமன் கானகம் சென்றவுடன் தசரதன் கௌஸலையை எண்ணி, “என்னுடைய துன்பம் காரணமாக இவள் எத்தனை துன்பம் அடைகிறாளோ”, என்று நொந்துகொண்டு, தன்னை அவள் பாதுகாத்த

விதத்தினை - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (12-68) - யதா யதா ஹி
கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவ ச பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்ச உபதிஷ்டதே -
(தசரதன் கூறுவது) கௌஸலை பணிப்பெண்ணாகவும், தோழியாகவும்,
மனைவியாகவும், சகோதரியாகவும், அன்னையாகவும் - என்று கூறியது
காணலாம்; ஆக இப்படி அன்பின் மிகுதியை வெளிப்படுத்த வால்மீகியும்
கூறியதான இந்த உதாரணத்தில் தோஷம் இல்லை

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்